

Richteren 16: 15-22

Thema: Als de zon ten onder gaat

Liturgie: Welkom
Zingen: Lied 289: 1,2 (Heer, het licht van uw liefde schittert)
Stilte en bemoediging
Zingen: Lied 42: 1,4,7 (Evenals een moede hinde)
Regels voor het leven
Zingen: Lied 836: 1,2,4 (O Heer, die onze Vader zijt)
Gebed om verlichting met de Heilige Geest:
Bernetsjerke
Zingen: Samen in het licht
Schriftlezing: [Richteren 16: 15-22](#)
Zingen: Lied 859: 3,4 (Zwijgend in de eigen schuld)
Verkondiging: Als de zon ten onder gaat
Zingen: Lied 885: 1,2 (Groot is Uw trouw, o Heer)
Gebeden, uitlopend op stil gebed en 'Onze Vader'
Collecte
Slotlied: Lied 289: 3 (Heer, hoe meer wij uw helder licht zien)
Zegen: beantwoord met gezongen 'amen'

Dat is toch wat.

Dat het zó moet eindigen.

Als kind vond ik dat al zó stom van Simson.

Nou heeft Delila het al keer op keer geprobeerd.

En steeds heeft ze gedaan, wat Simson zei.

En wat doet Simson?

Hij geeft zijn geheim uiteindelijk prijs.

Ze moest er wel om zeuren en er wat voor over hebben.

Maar ze krijgt het voor elkaar.

En Simson -letterlijk verblind door de liefde- valt in de handen van de Filistijnen.

Dat grijpt je aan.

Hoe kan het toch, dat Simson dat niet zag.

Maar weet je, wat mij het meeste aangrijpt?

Dat staat in vers 20.

Daar staat: *Simson werd wakker en wilde opspringen en zich losrukken, net als de vorige keren, **want hij wist niet dat de HEER hem verlaten had.***

Dat is wat, wat daar staat.

Als je de geschiedenissen van Simson leest, dan lees je dat hij verschillende keren werd aangegrepen door de Geest van God. En als dat gebeurt, als de Geest van God in hem voert, ja, dan kan hij die opzienbarende dingen doen. Dan krijgt hij die kracht, waar hij bekend om staat.

Maar dat is nu weg.

En dat gaat je door merg en been.

Hoe kan het?

Simson. Nota bene een Nazireeër. Een man Gods.

De man met wie God een begin zou maken aan de verlossing van Israël uit de macht van de Filistijnen.

En dan nu zo zwak, zo machteloos, zo gewoon.

Want hij wist niet dat de HEER hem verlaten had.

Okay, ... toegegeven ... daar heeft hij het zelf ook wel naar gemaakt.

Zijn leefwijze was nou niet wat je noemt volgens het boekje.

Zijn ouders maakten zich grote zorgen over hem, omdat hij steeds weer vrouwen buiten Israël opzocht. Filistijnse meisjes.

Simson ging letterlijk en figuurlijk over de grenzen heen.

Maar toch ... dat dit gebeurt en dat het zo moet eindigen ... wat is dat triest.

Simson ... de zon (want dat betekent zijn naam) ... gaat ten onder.

Het wordt donker.

Heel donker.

Geen licht meer in zijn ogen.

Opgesloten in een donkere cel.

En dan ook nog donker in geestelijke zin: De HEER had hem verlaten.

Als mens kun je daar mee worstelen.

Met de Godverlatenheid. Met de afwezigheid van God.

Ik hoor het die man nog zo zeggen: *En toen was ik God ook nog kwijt.*

Een man, die al zo veel had meegemaakt.

Tegenslag op tegenslag.

En dan komt er dat ook nog eens bij. Ongevraagd en ongewild.

En toen was ik God ook nog kwijt.

Dat was het allermoeilijkste.

Toen werd het helemaal donker in zijn leven.

En dan komen de diepe levensvragen naar boven.

Waar is God dan?

Is Hij er wel en bestaat Hij wel?

En klopt dat wel met de belofte, dat Hij altijd met ons is en met ons meegaat?

In Psalm 23 staat dat wel heel mooi: *De Heer is mijn herder, het ontbreekt mij aan niets.* En ook: *Zelfs al ik door een dal van dieper duisternis, ik ben niet bang, want U bent bij mij en Uw stok en Uw staf die geven mij moed.*

Maar zijn dat alleen maar mooie woorden?

En hetzelfde geldt voor die andere Psalm, die ook zo geliefd is. Psalm 139, waarin het gaat over God, die ons kent en ons doorgrondt. Die met ons meegaat. *U omsluit mij van achteren en voren. U legt uw hand op mij. Heer, U bent altijd bij mij. U legt uw handen op mij. En U bent voor mij en naast mij en om mij heen, iedere dag.*

Dat zijn inderdaad mooie woorden.

Maar wat nou, als je het anders ervaart?

Als God ver weg is?

Ja kijk, bij Simson kun je nog zeggen, dat hij het er zelf naar gemaakt heeft.

Hij gaat steeds te ver en dit is dan het resultaat.

Wij hebben als mens ook een eigen verantwoordelijkheid.

God laat ons weten, dat ons leven in zijn hand veilig en geborgen is.

God draagt ons leven dag aan dag. En in zijn hand is ons leven zó geborgen, dat niets ons van Hem kan scheiden. Geen hoogte en geen diepte. Geen machten en geen krachten. Geen ziekte en zelfs de dood kan dat niet.
Hij houdt ons vast.

Maar ik kan als mens ook uit die hand lopen.
Wij kunnen ook lauw worden en de Geest doven.
Dan doen we dat zelf.
Dan kiezen we daar zelf voor.

Maar er zijn ook situaties, dat we daar niet voor kiezen, maar het wel zo voelen.
Ik denk weer aan die man, die dat zei: *En toen was ik God ook nog kwijt.*
Maar dat is moeilijk!
En wat moet je dan zeggen?

Ik kijk weer naar Simson en naar wat er verder met hem gebeurt.
En dan kom ik bij die woorden in vers 22: Maar zijn afgeschoren haar begon meteen weer aan te groeien.
Dat staat er natuurlijk niet zo maar.
Het is alsof de schrijver wil zeggen: Lieve mensen, zie je wat daar gebeurt. Daar groeit weer wat. Daar gebeurt weer wat. Het begint klein. Met die stoppeltjes. Maar Simson krijgt weer wat meer haar.

En wij weten, hoe het verder gaat, als hij straks uit de gevangenis wordt gehaald en tussen die pilaren in de tempel van de filistijnse god Dagon komt te staan.
Daar zoekt Simson God weer op en dan bidt hij dat aangrijpende gebed, of God nog aan hem wil denken en hem nog één keer die kracht wil geven.
En die kracht krijgt hij.
Hij krijgt zoveel kracht dat hij die pilaren omver kan duwen en die tempel stort in elkaar.

Als ik dat zie, dan zeg ik: Wat een genade.
En dat voor nota bene zo'n man als Simson.
Dat God toch nog naar hem omziet en hem toch nog die kracht geeft.
Toch nog.
Ja, dat is genade.

En als God dat al bij Simson doet, zou Hij dat niet bij die mensen doen, die zo worstelen met de Godverlatenheid en met de afwezigheid van God in hun leven?
Als God dat al bij Simson doet, zou God dan niet met die man zijn, die het maar niet begreep: En nou ben ik God ook nog kwijt?

Gods genade reikt ver.
Veel verder dan wij vaak denken.
Hij is en blijft trouw ... ondanks onze ontrouw.
Hij gaat verder ... zelfs met zo iemand als Simson.
Het begint klein.
Zijn afgeschoren haar begon weer aan te groeien.
Maar het is wel een teken van hoop.
Een teken van die God, die niet loslaat, wat zijn hand begon.

En waar God aan het werk is, daar worden wij keer op keer verrast.
Waar wij al lang een punt gezet zouden hebben, zet God een komma.
Hier bij Simson.

Later bij David.
En bij Petrus.

Als wij denken: En nu gaat de zon helemaal ten onder, nu is het gebeurd en nu wordt het echt pikkedonker ... opent God een deur, waardoor er toch weer een hoopvol licht schijnt komt in ons leven en in deze wereld.

En zelfs als alle hoop vervlogen lijkt te zijn en als wij denken, dat het nu toch echt niet meer verder kan -want zo lang er leven is, is er hoop- ... opent God het graf van Zijn Zoon en breekt het licht van leven en van hoop door.

Dan maakt God van een zonsondergang een machtige zonsopgang!

Halleluja!

Amen

Piet Hulshof
18 mei 2014